Byl proto rozsudek nalézacího soudu zrušen již z důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., aniž bylo se třeba zabývati dalšími námitkami zmateční stížnosti uplatňovanými na základě důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 4, 11 tr. ř.; poněvadž se nelze obejíti bez nového hlavního přelíčení, byla věc vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Stalo se tak za předpokladů § 5, odst. 1 zák. čís. 3/1878 ř. z. již v poradě neveřejné.

Čís. 6360.

K rozlišení jednotlivých činností zakládajících dolosní skutkové podstaty § 1 a § 13, písm. a) zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. a subsidiární kulposní skutkovou podstatu § 4 téhož zákona.

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Zm I 258/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce M. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A. a B. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečiny podle §§ 1, 2, 3, 4 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba viní oba obžalované, že objednali stíhanou brožuru, že dali informace v ní použité, že jako vydavatelé a nakladatelé spolupůsobili při jejím tisku a rozšiřování. Je tudíž obžalobou postižena činnost, jakou má na mysli ustanovení §§ 1, 4, 13, písm. a) zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. (§ 41, čís. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.).

Nalézací soud zjistil, že brožuru upravil pro tisk N. Tím zřejmě má nalézací soud za to, že N. sepsal brožuru a že je z tohoto důvodu jejím autorem (původcem podle § 1, odst. 3, bod 1 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n.). O tom svědčí též závěr nalézacího soudu, jejž učinil na základě uvedeného zjištění, totiž že je nutno hledati autory brožury jinde, než v osobách obžalovaných. Uvedené zjištění nebylo zmateční stížností napadeno, pročež musí zrušovací soud z něho vycházeti.

Zbývá tudíž uvažovati, zda činnost obžalovaných, vymezená obžalobou, záležela ve smyslu §§ 1, 4, 13, písm. a) uvedeného zákona v tom,

1. že obžalovaní jako původci vyvinuli některou jinou činnost, než že sepsali zprávu (§ 1, odst. 3, bod 1 uvedeného zákona), totiž, že provedli některou z činností uvedených v § 1, odst. 3, bod 2, 3, 4, § 13, písm. a) uvedeného zákona, a to že objednali brožuru v tom obsahu, jak byla uveřejněna, že nejsouce nakladateli (vydavateli) nařídili uveřejnění závadných zpráv v brožuře, nebo že dali informace v brožuře použité, nebo

2. že obžalovaní byli nakladateli nebo vydavateli brožury ve smyslu § 1, odst. 2, § 13, písm. a) zmíněného zákona, to je, že jako nakladatelé brožuru rozmnožili a rozšířili, nebo že jako vydavatelé dali podnět k tomu, aby dílo vyšlo tiskem (srov. rozh. čís. 4645 Sb. n. s.).

K tomu jest uvésti toto:

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku usneslo se předsednictvo sdružení, jehož členy byli oba obžalovaní, že bude vydána brožura »Naše odpověď; stanovisko předsednictva Jednoty . . .«, že N., připraviv brožuru pro tisk, obstaral další a že předsednictvo rozesílalo brožuru. Nebylo však zjištěno, že obžalovaní dali pisateli brožury příkaz, aby do ní pojal místa, jimiž se cítí soukromý žalobce dotčen na cti, že dali brožuru vytisknouti a že ji rozesílali, nebo že znali její závadný obsah.

Zmateční stížnost připouští, že se obžalobě nepodařilo prokázati, že obžalovaní byli původci inkriminované brožury, ježto nebylo dokázáno, že předsednictvo, dávajíc příkaz k vydání brožury, znalo její obsah, a dodává, že se obžalovaní seznámili s obsahem brožury až během redakce, kdy jim byly čteny její jednotlivé stati a oni dávali pokyny k jejich přepracování. Z uvedeného plyne, že zmateční stížnost nenapadá též ony závěry nalézacího soudu, jimiž vyloučil vinu obžalovaných v tom směru, že objednali brožuru v tom obsahu, jak byla uveřejněna (§ 1, odst. 3, bod 2 uvedeného zákona).

Je tudíž v rámci zmateční stížnosti přezkoumati jen výroky nalézacího soudu, pokud neshledal vinu obžalovaných v tom, že dali informace v brožuře použité (§ 1, odst. 3, bod 4 uvedeného zákona), že provedli některou z činností nakladatelských nebo vydavatelských (§ 1, odst. 2, § 13, písm. a) uvedeného zákona), nebo že nejsouce nakladateli (vydavateli) brožury nařídili uveřejnění závadných zpráv v brožuře (§ 1, odst. 3, bod 3 uvedeného zákona).

V řečených mezích napadá zmateční stížnost rozsudek prvého soudu s hlediska zmatků podle § 281, čís. 4, 5, 9 a) tr. ř., snažíc se dovoditi, že nalézací soud pochybil, neuznal-li obžalované vinnými některou z dolosních skutkových podstat v úvahu přicházejících, jakož i že nalézací soud měl uvažovati o vině obžalovaných též s hlediska kulposní skutkové podstaty podle § 4 tisk. nov. Ježto tato skutková podstata je toliko subsidiární v poměru k řečeným dolosním deliktům, je nutno se zabývati nejprve výtkami zmateční stížností činěnými napadenému rozsudku v prvém směru.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, pokud se dovolává důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Zmateční stížnost domáhajíc se toho, že obžalovaní měli býti uznáni vinnými některou z dolosních skutkových podstat, jež přicházejí v úvahu, vychází z předpokladu, že bylo zjištěno, že se obžalovaní usnesli vydati »inkriminovanou« brožuru. Tím zřejmě míní usnesení o vydání brožury toho obsahu, v jakém byla brožura skutečně vydána. Neznali-li však — podle zjištění nalézacího soudu — obžalovaní v době řečeného usnesení

závadný obsah brožury, neprovádí uvedenou námitkou zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. po zákonu, ježto si upravuje zjištění nalézacího soudu podle své potřeby (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.).

Podobně neprovádí zmateční stížnost zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. (ani žádný jiný ze zmatků v § 821 tr. ř. uvedených) dalšími svými vývody, v nichž se obírá otázkou správnosti skutkového zjištění nalézacího soudu.

Odůvodněna je však zmateční stížnost, pokud se dovolává důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.

S hlediska uvedeného zmatku vytýká zmateční stížnost, že nalézací soud opominul zabývati se onou částí výpovědi obžalovaného A., podle níž obžalovaný doznal, že četl některé stati brožury, než byla dána do tisku, že sekretáři četli na schůzích jednotlivé stati a že se zhusta stalo, že jim byl dán pokyn k přepracování, dále že se nezabýval výpovědí svědka, že účet za vytištění brožury byl vystaven tiskárnou na Jednotu a že Jednota jej zaplatila, že tuto okolnost potvrdil též obžalovaný A. a konečně že na samé brožuře je uvedeno, že vyšla nákladem vlastním, to je nákladem předsednictva Jednoty.

Není vyloučeno, že by byl nalézací soud — kdyby byl ve spojení se skutečnostmi, které pokládá za zjištěné a které byly již nahoře uvedeny, přihlédl i k výsledkům průvodního řízení zmateční stížností uvedeným — mohl dojíti k jinému závěru o činnosti obžalovaných, jakož i dále o tom, co jim bylo známo o obsahu brožury již v době, než byla odevzdána do tisku.

Jde o skutečnosti rozhodné, neboť na jejich podkladě lze posouditi, zda se obžalovaní dopustili některé z činností nahoře uvedených.

Bylo proto již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověno, aniž bylo třeba se zabývati dalšími výtkami činěnými zmateční stížností s hlediska zmatků podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. Ježto se nelze obejíti bez nařízení nového hlavního přelíčení, byl napadený rozsudek zrušen a nalézacímu soudu uloženo, aby ve věci dále jednal a rozhodl. Stalo se to podle § 5, odst. 2 zák. čís. 3/1878 ř. zák. v neveřejném zasedání.

Dodatkem nutno uvésti ještě toto:

Podle § 13, písm. a) tisk nov. je třeba užíti ustanovení § 4 téže novely i na trestné činy uvedené v § 1 téhož zákona, byly-li spáchány obsahem neperiodického tiskopisu, s tím, že na místo odpovědného redaktora nastupuje nakladatel a nelze-li ho zjistiti, vydavatel (srov. rozh. čís. 4645 Sb. n. s.). Zjistí-li nalézací soud, že obžalovaní provedli některou z činností náležejících nakladateli nebo vydavateli (viz nahoře pod bodem 2.), a nebude-li moci činnost podřaditi pod některou z dolosních skutkových podstat pro nedostatek subjektivní viny obžalovaných, bude na něm, aby uvažoval o jejich vině též s hlediska kulposní skutkové podstaty podle § 4 tisk. nov.

Čís. 6361.

»Ztrátou« ve smyslu ustanovení § 156, písm. a) tr. zák. je rozuměti skutečné oddělení některého údu. »Jiným patrným zmrzačením« není pouhá — byť i úplná a trvalá — neschopnost použití postiženého údu.